

Egy fiatal egyházzenesz halálára — Csuthy István (1983–2010)

Csuthy István, az egyházzene szak hallgatója 1983-ban született Szabadbattyánban. A lazaristák szobi Szent László Gimnáziumában érettségizett. Itt kezdte meg, nagyon későn zenei tanulmányait. Az ELTE Tanárképző Főiskolán szerzett ének-zene/karvezetés szakos diplomát. 2003-ban kezdte el a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem egyházzene szakát. 2000-től összesen 10 alkalommal tanított a felvidéki magyar fiatalokat a 4 éves komáromi kántorképző tanfolyamon. A tanfolyam minden napján reggel és este 15–20 emberrel szolgált a szentmisén és végezte a komáromi Szent András templomban a zsolozsmát (és énekelt egyszerre 4 szólamot a kórusdarabokban). És tanított egész nap gregoriánt, népéneket, orgonakíséretet, mindent, amire szükség volt jelképes fizetésért vagy fizetés nélkül, pedig saját jövedelmére egészen fiatal korától rá volt utalva.

Szólistája volt a Schola Hungarica-nak, ösztöndíjas énekes volt a Fővárosi Kántorátusnak. Utóbbi intézmény minden szolgálati helyén megérzi hiányát. Hetente végzett egyházzenei szolgálatot a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánián, a Szent István Bazilikában, tagja volt a Szent Teréz templomban a Capella Theresianának. Havonta énekelt a budafoki protestáns vesperán és Vácott polifon miséken. Számíthattak rá Gödöllőn éppúgy, mint a Petőfi téri Nagyboldogasszony ortodox székesegyházban, a volt tanárai által vezetett énekkarokban vagy a Budaörsi Pro Musica Kórusban, melynek tagjai nagy számban jöttek el temetésére is.

Tanárként a Práter utcai iskolában dolgozott nagyszerű eredménnyel, akár mint a diákénekkar vezetője akár mint osztályfőnök. Sok-sok nevelési problémát oldott meg a legnehezebbek közül. Reggel akár házhoz is elment egy-egy gyerekért, hogy iskolába vigye, kivívta a szülők tiszteletét is. Élete utolsó évében egy bankban kényszerült állást vállalni.

Elkötelezettség és megbízhatóság. Ez a két szó jellemzi tanári és egyházzenei működését. Kottaolvasásával, hallásával, intonációjával és kivételes memóriájával valóban oszlopa volt minden együttesnek, amelyben énekelt. Életének minden nehézsége, sok szenvedés ellenére, mint ember is támasza volt a körülötte élőknek. Tanítványaival és barátaival melegszívű, nemegyszer rendkívül tapintatos és empatikus tudott lenni. Minden együttesben szerette és felkarolta a „kicsiket”, a kezdőket. A gyilkos vírus 2–3 hét alatt végzett vele.

Sokat beszélünk a határon túli magyarokról. Sokat beszélünk a roma integrációról. Sokat beszélünk az egyházzene és a liturgia rendszeres, énekes szolgálatáról, István pedig odaadóan és kiemelkedő színvonalon dolgozott ezekért az ügyekért egész életében.

Galbács Gabriella